

โรคใจอ่อน กับ บารมี 10 เป็นธรรมชั้นสูง ...

นำเสนอเมื่อ : 23 พ.ค. 2552

โรคใจอ่อน กับ บารมี 10 เป็นธรรมชั้นสูง

โรคใจอ่อน กับ บารมี 10 เป็นธรรมชั้นสูง เมื่อวันอาทิตย์ที่ 17 ต.ค. 2536 สมเด็จพระปฐม ทรงพระเมตตา ตรัสสอนเรื่องนี้ไว้ดังนี้ 1. อย่าประมาณเกิดไปสำหรับอารมณ์จิตที่คิดสร้างความคิด อย่าพึงคิดพอใจว่าที่ทำอยู่ดีพอแล้ว ก็จักประมาทไม่ทำความดีสืบต่อไปในเบื้องหน้า ธรรมปฏิบัติที่ทำอยู่ จักตองรู้อารมณ์จิตของตนอยู่เสมอ ถ้าหากมีความคิดว่าดีพอแล้ว จิตจักเกิดความประมาทอย่างแท้จริง อยามองหาความดีจึงมองหาความเลว ไม่จำเป็นต้องมองหาความดี เพราะถ้าหากมองจิตหาความเลวไม่ได้แล้ว จิตก็จักมีความดีขึ้นมาเอง ดีในที่นี้หมายถึง จิตหมดกิเลส หลุดจากโมหะ-โทสะ-ราคะเขาคราบงำจิต มิใช่ดีอย่างจิตชาวโลกียวิสัย ซึ่งอิงอยู่ในกามคุณ 5 ไตรูปสวय-เสียง-รสดี เป็นต้น อย่างนี้ดีในกามราคะก็ใช้ไม่ได้ 2. เวลานี้หมั่นมองอารมณ์ของจิตอยู่เสมอประหารความชั่วหรือบูปให้ได้มากที่สุดเท่าที่จักมีกำลังทำได้ ค่อยๆทำไปด้วยความเพียร ด้วยจิตที่เข้มแข็งไม่ทอถอยเสียอย่างเดียว ประเดบาง ประหารไม่ได้บาง ก็ให้รู้ตามวาระที่สัปปะยุทฐ์นั้นๆ กล่าวคือมีสติ รูแพ รุชนะในอารมณ์ชั่ว ขณะจิตนั้นๆ วาระนี้แพไป วาระหน้าที่เคลื่อนเข้ามาเป็นขณะจิตปัจจุบันก็สู้ใหม่ ดูความเคลื่อนไปของอารมณ์ ดูความชนะของจิตที่มีต่ออารมณ์ หากเข้มแข็งด้วยอำนาจปธานสติ จิตย่อมมีกำลังเพียบพร้อมด้วยสติ-สัมปชัญญะ รุเหตุต่างๆ ที่เข้ามากระทบอารมณ์ของจิตในขณะนั้นๆ การมีสมาธิ ปัญญามั่นคง สามารถต่อสู้กับกิเลสได้โดยไม่ยากเย็น สำคัญจักตองรู้อารมณ์ได้ๆ เกิดแล้วเกิดขึ้นได้อย่างไร ให้กำหนดรู้อารมณ์ และต้นเหตุที่เกิดขึ้นๆ ก็จักระงับหรือตัดอารมณ์ และต้นเหตุที่เกิดขึ้นๆ ก็จักระงับหรือตัดอารมณ์ และต้นเหตุนั้นๆลงได้ 3. และพยายามไม่ไปแกเหตุที่เกิดภายนอก ให้แกเหตุอันเกิดอยู่ภายใน คือ อารมณ์จิตของตนเองเป็นสำคัญ การปฏิบัติธรรมจึงจักได้ผล 4. การเกิดความสลดใจหรือหดหู่ชะตากรรมของบุคคลอื่น เป็นอารมณ์จิตที่ขาดตัวอุเบกขาญาณ เจาตองกวาดขันพรหมวิหาร 4 ทั้งหมดให้ครบ อย่าให้บกพร่องอยู่อย่างนี้รำไป จิตจักไม่เป็นสุข กฎของกรรม ใครทำใครได้อย่างแน่นอน เจาหวังนิพพาน ก็จงหมั่นพยายาม อย่าทำจิตให้เป็นทุกข์

จงรักษาความผ่องใสเอาไว้ด้วยปัญญาเห็นธรรมเกิด (ก็รับว่าชอบเปลอเสมอ) 5. เรียกว่าโรคใจอ่อน หรือไม่มีกำลังใจที่จักรูทาทันความเป็นจริงของกฎแห่งกรรม จึงเที่ยวรับกรรมของบุคคลอื่นมาไว้ในจิตของจิตตน สร้างความขาดทุน ให้เกิดอย่างนี้ เจ้าชายเป็นคุณไม่ฉลาดเลยนะ (ก็ยอมความจริงว่าไงตามนั้น) 6. ไซ ความโง่งทำร้ายจิตของตนเอง คนทรงพรหมวิหาร 4 ได้ไม่ครบ ก็มักจะเป็นอย่างนี้ทุกราย เมื่อรู้ตัวก็จึงแก้ไขจุดบกพร่องให้หลายๆ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แก้ไขด้วยตนเอง 7. บารมี 10 อีกจุด ห้ามทิ้งเป็นอันขาด ตรวจตราเอาไว้ ทานบารมีเต็ม ก็ตัดความโลภได้ ศีลบารมีเต็ม ก็ตัดความโกรธได้ เนกขัมมะ บารมีเต็มก็ตัดกามารมณ์ได้ ปัญญาบารมีเต็มก็ตัดกิเลสเป็นสมุจเฉตปาหาได้

วิธียะบารมีความเกียจครานยอหยอนในการปฏิบัติธรรมก็ไม่มี ชั้นติบารมีเต็ม ก็ตัดความโลเลไม่เอาจริงในผลการปฏิบัติได้ อธิฐานบารมีเต็ม ก็คือกำลังมีสติกำหนดรู้ในการกระทำ ไม่ว่าจะทางกาย-วาจ-ใจว่าเราจักทำเพื่อพระนิพพานอยู่เสมอ ไม่คลอนแคลน เมตตาบารมีเต็ม ก็ตัดอารมณ์ที่เข้ามาเป็นไฟเผาผลาญจิต รัก สงสารจิตของตนที่เต็มแล้ว ทางโลกไม่มีใครที่ไม่รักบ้านตน แล้วจุดไฟเผาบ้านของตนได้ ฉันทิก็ฉันทนั้น เมื่อจิตเราเมตตาจิตตนเองได้แล้ว ก็จักไม่จุดไฟโมหะ-โทสะ-ราคะให้เผาใจตนเองอีก อุเบกขาบารมีเต็ม ก็จักตัดความทุกข์ อันเกิดแก่กายและจิตของตนเองและผู้อื่นลงได้ สำหรับทางร่างกายก็จักเป็นสังขารุเบกขาญาณ วางเฉยในทุกขของร่างกายลงได้ สำหรับทางจิตก็จักพ้นทุกข์ คือ ปล่อยจากบ่วงกิเลส ตัณหาหลงใต้อย่างสิ้นเชิง 8. พวกเขาจะต้องเทียบเคียงอย่างนี้เอาไว้ให้ดีๆ บารมี 10 เป็นธรรมะขั้นสูงที่ตัดสังโยชน์ 10 ลงได้เด็ดขาด ถ้าหากบุคคลผู้นั้นจักมีกำลังใจเต็มแล้วทุกประการ ธรรมะที่นำไปสู่ความหลุดพ้น.....

ขอบคุณที่มาข้อมูล

เล่มที่ 6 พระราชพรหมยานมหาเถระ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำวัดท่าซุง รวบรวมโดย พล.ต.ท.นพ. สมศักดิ์ สืบสงวน จากหนังสือ ธรรมที่นำสู่ความทุกข์